

14. Hatvanad vasárnapja.ATYÁM, BOCSÁSS MEG NÉKIK !

Lukács 23,34
Lukács 23,13 - 34

E mai vasárnaptól virágvasárnapig Megváltónknak a Keresztfán elhangzott szavait hallgatjuk istentiszteleteinken. Általában is érdemes megjegyezni a haldoklók utolsó szavait. A keresztyén embernek fontos és üdvösséges gyakorta elmélkedni Jézus Krisztusnak a Kereszten elhangzott "hét szava" felett.

Amikor ezekre a szózatokra figyelünk, hallanunk kell a Mózesnek mondott isteni intést: "Oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, amelyen állasz, szent föld." /Ex 3,5/ Bizony a legszentebb föld az, mert Isten kihulló drága vére öntözte. Mert ami itt történik, az olyan dráma, amelyikben Isten az áldozat és a hős.

Az első szó imádság. És micsoda imádság! Bizalom és szeretet csendül ki minden szavából: mert ez töltötte be az Ő egész életét. "Aki meg akarja tanulni, hogy mi a szeretet, az menjen a megfeszítés helyére és nézze, hogyan hal meg a "fájdalmak férfia." /Spurgeon/

ATYÁM !

Ez az első szava és ez lesz az utolsó is. E kettő között történik minden, aminek történnie kell. "Atyám!" Azt mutatja ez nekünk, hogy Megváltónknak a legnagyobb szenvedésben, megaláztatásban sem rendült meg hite az Atya szeretetében. Így hozta az embereknek Istent: az Isten Atya. Így tanított imádkozni: Mi Atyánk. S most a Kereszten ott folytatja, ahol a Gecsemáné kertben abbahagyta. A főpapi imádság a János 17-ben így fejeződik be: "Igazságos Atyám! Én megismertettem velük a te nevedet és ezután is meg-